

BLADE AF
GUDS BILLEDBOG

MARTINUS

BLADE AF
GUDS BILLEDBOG

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1949

Copyright
by
MARTINUS 1949

H. BEHRNDT & CO. A/s
BOGTRYKKERI-KBHM.

1. Kapitel.

Verdensaltet er Guddommens Bevidsthed og Organisme.

Selve Livet, det være sig Naturen, vore Omgivelser saavel som os selv, kan udtrykkes som tilsammen udgørende Guds store Billedbog. I denne Bog tilkendegiver Guddommen sin evige Eksistens og Almagt, sin umaadelige Visdom og uendelige Kærlighed. Hele denne altomspændende Tilkendegivelse eller Manifestation vælder frem som en altgennemtrængende og altbeherskende eller altoverskyggende Lysmanifestation. Den er en levende Aabenbaring af Kulminationen af alle de eksisterende seks store Grundegenskaber, der udgør Liv eller Bevidsthed, nemlig: Instinkt, Tyngde, Følelse, Intelligens, Intuition og Hukommelse. I Guddommens store Billedbog kan vi se alle disse Egenskaber varieret i den allerskønneste Harmoni og de heraf affødte jordiske og overjordiske Resultater. Alt, hvad vi overhovedet kan blive Vidne til, alt, hvad der kan sanses eller opleves, alt, hvad der kan skabes eller frembringes, kan umuligt eksistere eller blive til uden i Kraft af at udgøre en eller anden Komposition af Virkningerne af de nævnte Egenskaber. Ser vi paa alt, hvad der forekommer i Mineralmaterie, lige fra Stenene paa Marken til Frostblomsterne paa vore Vinduesruder, eller vi ser paa Planter, Træer og Blom-

ster, eller vi lukker vore Øjne op i Beskuelse af Dyr og Mennesker, kan vi kun blive Vidne til en Aabenbaring af, hvad der kan frembringes i Kraft af de nævnte Egenskabers særlige indbyrdes Kombinationer eller Sammenspil. Er ikke de levende Væseners Organismer Kulminationen af Fuldkommenhed? — Er ikke hvert enkelt Organ i nævnte Organismer Aabenbaringen af en hundrede Procents Hensigtsmæssighed? — Er ikke samme Organ dermed Aabenbaringen af en tilsvarende fuldkommen teknisk Idé? — Altsaa Udtryk for en levende Tanke. — Organer, der er sammensat i hensigtsmæssig Orden, kan jo kun eksistere som Resultatet af en tilsvarende hensigtsmæssig ordnet Tankerække. Men en hensigtsmæssig ordnet Tankerække er det samme som en Aabenbaring af Bevidsthed eller Liv. Da alt, hvad vi bliver Vidne til i Form af Naturens Skabelse, viser denne Planmæssighed eller er Kulminationen af Logik og saaledes afslører sig som samarbejdende Ideer eller Tankerækker og dermed er aabenbarende Bevidsthed eller Liv, bliver det synligt, at det daglige Liv, Naturen, vore Omgivelser saavel som os selv tilsammen udgør en stor Bevidsthedsfunktion. Denne Funktion, i hvilket det enkelte levende Væsens Bevidsthedsudfoldelse kun udgør en enkelt lille Celles nødvendige Medvirken i et større Hele eller Sammenspil, kan saaledes ikke tilhøre noget enkelt Væsen i Naturen eller Livet. Den kan ikke være Deres eller min Bevidsthed. Vi er og bliver kun Brøkdeler eller Brudstykker af denne samlede Bevidsthedsmanifestation. Men en Bevidsthedsudfoldelse, en Manifestation af hensigtsmæssig Skabelse, en Aabenbaring af en levende logisk Idé, eller Tanke-

kombination, der ikke kan tilhøre noget enkelt Væsen i Livet eller Naturen, men derimod er sammensat paa en saadan Maade, at hvert eneste Væsen kun kan eksistere i Kraft af at være en medvirkende Celle i den, kan jo kun være Aabenbaringen af den ene store Bevidsthed eller det altomfattende ene levende Væsen, i hvilket vi alle »leve, røres og ere«. Vi er her stedet for den levende Guddom. Hvad skulde hele denne store logiske Skabelsesproces, vi kalder Naturen, og som har formaaet at forvandle Jordkloden fra at udgøre flydende Ildmasser til at være en fuldkommen Bolig for levende, animalske Væsener i Kød og Blod, hvilke Væsener den ogsaa har frembragt af de glødende Masser, ellers være? — Hvis den ikke var Guds Bevidsthed, og hvis ikke alle eksisterende Organismer tilsammen var Guds Organisme, Manifestationsredskab eller Legeme, eksisterer der jo ikke noget som helst, der kan udgøre denne Foreteelse. Guddommens Bevidsthed saavel som dennes Organisme maatte være lig »Intet«. Men hvor finder vi dette »Intet«?

2. Kapitel.

Vort Liv eller Tilværelse er en uafbrudt Korrespondance med Guddommen.

— Er den mest urokkelige eksisterende Kendsgerning ikke netop denne, at Verdensaltet ikke udgør et »Intet«, men et »Noget«? — Og da det netop er dette »Noget«,

der viser sig at udgøre en Foreteelse, der udløser logisk Skabelse, der igen er det samme som Tanke- og Villieføring og dermed er Aabenbaringen eller Tilkendegivelsen af sig selv som et »levende Væsen«, bliver enhver Opfattelse, der frakender Verdensaltet, Naturen og Livet denne Identitet, uvirkelig og dermed falsk. At frakende Naturen logisk Skabeevne er det samme som at frakende Jordkloden dens egen Tilblivelseshistorie eller dens Forvandlingsproces, af hvilken vor egen Forekomst paa Jorden er et haandgribeligt Resultat. Men en Benægtelse af nævnte Historie vil jo betyde, at man bag Naturens logiske Udfoldelse eller Skabelse saavel som bag enhver anden Tanke- eller Villieføring maa sætte »Intet« som Ophav. Men en Forekomst, der kun har et »Intet« til Ophav, kan jo kun være blevet til af sig selv. Men et »Noget«, der er blevet til af sig selv, er det samme som et »Noget«, der er blevet til af »Intet«. Men da »Noget« ikke kan komme af »Intet«, lige saavel som »Noget« heller ikke kan blive til »Intet«, bliver den gamle Analyse: »I ham leve, røres og ere vi«, her til videnskabelig eller højintellektuel Sandhed. Da man ved Ordet »ham« retmæssigt kun kan udtrykke et »levende Væsen«, vil den overleverede Sætning udtrykke det samme som: »I et levende Væsen leve, røres og ere vi«. Og da dette, at »leve, røres og være« er det samme som at indaande og udaande, spise og drikke, tænke og handle og eksistere som Midtpunkt i samtlige disse sine Manifestationer, og disse igen kun kan finde Sted som en Vekselvirkning imellem os selv og Naturen, kan det kun være denne Natur, der i den guddommelige Sætning er udtrykt ved

»ham«. Nævnte guddommelige Sætning vil da i sin dybeste Analyse være at udtrykke: »Naturen er et levende Væsen, med hvilket vi befinder os i en livsbetingende Vekselvirkning«. Men da en Vekselvirkning i sin fuldkomneste Form eller Kulmination er det samme som Korrespondance, er vort Liv eller vor Tilværelse saaledes en permanent Korrespondance med Guddommen eller det levende Væsen, der udgør Verdensaltet eller Naturen.

At denne Korrespondance ikke er en død eller livløs Funktion, udløst ved blot og bar Tilfældigheder, er det Intellektualitetens Lysvæld, der funkler og straal'er igennem hver en Krystal, hver en Ædelsten, gennem hver en Plante, hver en Blomst saavel som gennem det Genialitetens Skabervælde, der aabenbarer sig i det Ocean af animalske Organismer, vi kalder »Dyr« og »Mennesker«, en urokkelig Borgen for. I den store Verdensplan eller i Livets Hovedfacit eksisterer intet Kaos. Alt er her i enhver Henseende plan- eller hensigtsmæssigt, opfyldende nyttige Formaal. Men idet den saaledes er hensigtsmæssig, afslører den Tænkning og Tanker. Men Afsløring af Tanker er det samme som et levende Væsens Bekendtgørelse af sit eget Selv, Væsen eller Liv. Igennem Naturens tusindfoldige Foreteelser bekendtgør Guddommen saaledes sit eget Selv, Væsen eller Liv. Vil man finde Gud, forstaa hans Tanker og Væsen, maa man altsaa søge der, hvor samme hellige Væsen netop manifesterer disse Tanker eller gør dem tilgængelige for sin Søn: det levende Væsen.

3. Kapitel.

Forstaaelsen af Guddommens Tale til det enkelte Væsen er et Spørgsmaal om Udvikling.

Naturen, vore Omgivelser, det daglige Livs Foreteelser, vor Skæbne, udgør tilsammen Guds særlige specielle Henvendelse til hver af os. Hver en Detaille i denne Henvendelse er Ord eller Udtryk for oplysende Tanker, Guddommen vil overføre til vor Bevidsthed og derved indvi os i sin egen Viden, Planer og Hensigter og saaledes gøre os fortrolige med den Kærlighed, i hvilken han selv kulminerer, og som netop betinger, at ingen som helst i Verdensaltet i absolut Forstand kan lide Uret eller gøre Uret, og alt derfor er »saare godt«.

Forstaaelsen af denne Guddommens Tale eller Henvendelse til det enkelte Individ er kun et Spørgsmaal om Udvikling. Men det er denne jo ogsaa, naar der er Tale om Far og Søn eller Forældre og Børn i Almindelighed. Det lille spæde Barn i Vuggen forstaar ikke noget som helst af Forældrenes Tale til det. Ikke engang den kærlige Pleje og Pasning, som en normal Moder lader det vederfares, kan det opfatte som Kærlighed, men skriger undertiden stærkt misfornøjet i vilden Sky. Betragter vi Forholdet mellem Guden og Gudesønnen eller det levende Væsen, ser vi, at dette gennemløber de samme Stadier. Paa de primitive Naturmenneskestadier saavel som paa de rent materialistiske Kulturmenneskestadier kan Væsenet ikke opfatte Naturen som Guddommens Tale og kærlige Pleje og Pasning af dets Liv. Her

skriger Væsenet ogsaa undertiden vældig misfornøjet op. Men ligesom det lille Barn, naar det er vokset til, kan forstaa Forældrenes Tale og Væsen, saaledes kan Jordmennesket ogsaa, naar det kommer tilstrækkeligt frem i Udviklingen, er kommet igennem de primitive Følelsesstadiers religiøse Dogmetilbedelse og de materialistiske Intelligensstadiers Tilbedelse af Maal- og Vægtfacitter, begynde at forstaa Naturen som Guddommens Tale. Da er det ikke mere bundet hverken af religiøse Dogmer eller materialistisk Videnskab. Det er et frigjort Væsen. Da det ikke er partisk hverken over for Dogmer eller Videnskab, kan det begynde at bedømme alt retfærdigt. Og de Bedømmelser eller Ræsonnementer, det da kommer til, er saaledes selve Sandheden, og Sandheden er igen selve Guds Bevidsthed, Tanker og Væsen. Det er denne Oplevelse af Sandheden, jeg i mit Hovedværk »Livets Bog« udtrykker som »kosmisk Bevidsthed«.

4. Kapitel.

Sommermorgenen som en Illustration i Guds Billedbog.

For det Væsen, der er naaet saa langt frem i Udvikling, at det har faaet »kosmisk Bevidsthed«, ser Naturen og Livet helt anderledes ud, end det almindeligvis ser ud for det Væsen, der endnu er bundet i Dogmernes og Materialismens Svøb. For det kosmiske Væsen er Livet saaledes udelukkende kun udgørende en eneste stor le-

vende Billedbog. I denne Bog findes der intet som helst Billede, der ikke enten er vejledende, opdragende, underholdende eller kærtegnende.

Jeg vil derfor gerne her fremføre nogle enkelte Blade af denne store Billedbog, nemlig dem, der udgøres af en af de allerbedste Sommerdage her i vor tempererede Zone.

Hvad er da Meningen med en Sommerdag? — Hvad vil Guddommen vise os i Kraft af den? — Hvilken direkte guddommelig Henvendelse til Jordmennesket, sker der igennem den? — Ja, for at faa Klarhed herover vil vi nu begive os ud i den lyse Sommernat. Vi vil nemlig iagttage en Sommerdag i hele sin Udstrækning lige fra før Solopgang og til efter Solnedgang. Vi maa saaledes være tidligt paa Færde. Solen staar jo op noget over Klokken tre paa de længste Sommerdage eller ved Midsommertid. Vi vil derfor begynde vor Iagttagelse allerede ved Totiden. Her paa vore Breddegrader er vi jo Naboer til Midnatssolens Rige og har derfor de saakaldte »lyse Nætter«. Paa vor Vandring ud i Sommernatten befinder vi os derfor ikke i Mørke, men er omgivet af et herligt Tusmørke eller rettere sagt et svagt dæmrende Lysskær fra den nordøstlige Himmel. Det er den yderste Periferi af den Dags Straaleglorie, der nu frem over Sibirien, Kina og Indien iler os i Møde. Det er denne Periferi af Morgenlandenes Solskin, der bringer vor Dag til at dæmre, faar Engenes hvide Taager til at forsvinde og bringer de første spæde Fuglerøster til at juble imod Himlen. Endnu slumrer Menneskene i deres lune Senge, men om lidt vil Røgen fra en Skorsten hist og her blande sig med de svindende Nattetaager og mar-

kere den første Opvaagnen af Menneskets daglige Liv. Imidlertid er den østlige Himmel blevet et sandt farvestraalende Orgie i Lysvariationer, ja, er blevet et Arrangement i Guld, Purpur, Opal og Safir. Dagens klare Stjerne er efterhaanden naaet op over Horisontens Rand og kaster sit Væld af varmende Lys over Marker, Skove og Enge. Unge Knøse trækker Køerne paa Græs. Hen ad Vejen skrumpler en Mælkevogn og lader sin agende Knirken blande sig med Lyden af en Hunds Gøen i det fjerne. Og se! Den lysende Sol har nu allerede forvandlet Nattens Taager til et Dugdraabernes Perletæppe, der fra Blomster, Blade og Buske i overdaadig Mangfoldighed funkler sit Genskin af Livets Kilde ud til alt og alle. Insekterne begynder at summe. Dagen er fremme. Solen skinner paa rige og fattige, paa unge og gamle. Gud har taget det vaagnende Liv til sit Hjerte.

5. Kapitel.

Guds Illustration af, hvorledes vi bør møde vor Næste.

Vi har hermed set den første Del af en guddommelig Aabenbaring fra Guds store Billedbog. Vi har set Nattens Møde med Dagen, Mørkets Møde med Lyset eller Livets Møde med Gud. Men dette Møde betegnes i daglig Tale ved et mere almindeligt Begreb i Form af Udtrykket »Morgen«. Nævnte Udtryk dækker altsaa over Mørkets Møde med Lyset. Da Mørket og Lyset er de to

største kontrære Foreteelser eller Principper, der findes, har vi altsaa i Oplevelsen af Nattens Møde med Dagen overværet den største og fuldkomneste Form for et Møde mellem to Faktorer, der overhovedet kan manifesteres eller finde Sted. Og det var jo for rigtigt at kunne iagttage dette »Møde« i sin fuldkomneste Form, at vi valgte en Sommermorgen, hvor dette Møde netop kulminerer i Fuldkommenhed. I Guddommens store Billedbog udgør en Sommermorgen saaledes en levende Illustration af, hvorledes et fuldkomment Møde mellem to store kontrære Faktorer bør manifesteres. Denne Illustration er saa meget desto mere nødvendig for os, eftersom Princippet »at mødes« udgør en absolut livsbetingende Faktor i vor daglige Tilværelse. Uden denne Faktor vilde enhver Oplevelse af Livet være total umulig. Hele denne vor Oplevelse vil saaledes være afhængig af, hvorledes vi former vort Møde med Væsener og Ting. Vi kan forme dette Møde saaledes, at det resulterer i en mørk Skæbne, og vi kan forme det saaledes, at det afføder en lys Skæbne. Vort Møde med Væsener og Ting kan være lagt til Rette saa fuldkomment, at det resulterer i en sollys og varmende Sommerdag, ligesom det ogsaa kan være formet saa ufuldkomment, at mørke Skylag forhindrer Solen i at bryde frem i vor Bevidsthed. Sorgens og Melankoliens mørke Nat vil saaledes ved en uheldig Udformning af vort Møde med Væsener og Ting gøre vor Tilværelse glædesløs og dermed ulykkelig og smertefyldt. Vi kan med Udformningen af vort Møde med Væsener og Ting ligefrem lukke vort Liv inde i mentale, slimede Kældere langt borte fra Varme og Lys.

Hvad kan vi da lære af det store Møde mellem Natten og Dagen en Sommermorgen? — Ja, der kan vi i allerhøjeste Grad blive Vidne til, at dette Møde urokkeligt er en »Solopgang«. Og saaledes skal et hvilket som helst Møde mellem Væsener og Ting formes. Hvorledes skulde Mødet ellers blive Lys og Glæde, hvorledes skulde Nattens Mørke ellers forsvinde? —

Da det levende Væsen næsten i alle Situationer skal mødes med Væsener og Ting, kan det umuligt undgaa at udgøre den ene Part i Manifestationen af dette »Møde«. Da det er mest vidende i den Part af Mødet, det selv udgør, idet det jo ikke kan være lige saa bevidst eller hjemme i den anden Parts Liv og Bevidsthed som i sit eget, udgør det saaledes selv »Solen« eller »Dagen«, medens den fremmede Part udgør »Natten« eller »Mørket« i deres fælles Møde. Det maa derfor ogsaa udføre Solens Rolle, hvis Mødet skal faa et naturligt eller normalt Forløb og afføde en virkelig lysende Dag for begge Parter. Mødet er af Naturen bestemt til at være en »Solopgang«. Og vi har saaledes i Naturens Solopgang, den dejlige Sommermorgen, vi lige har oplevet, et glimrende Forbillede paa, hvorledes en Solopgang skal være for at være fuldkommen. Blev vi ikke netop Vidne til, hvorledes Solen paa en kærlig og dermed fredfyldt Maade optog Mørket eller Natten i sit lysende og varmende Favntag. De klamme Taager blev omskabt til et funkende Dugdraabernes Perletæppe, der mangfoldiggjorde Genskinnet af Solens Liv til alt og alle. Solen udstraalede sin Hjertevarme paa unge og gamle, rige og fattige i lige overdaadige Mængder. Den kendte ikke til nogen

Standsforskel. Dens Gavmildhed betingedes ikke af egoistiske Fordomme. Den tog absolut alle til sit Hjerte. Intet Under, at Freden, Glæden og Lykken og dermed Sundheden og Livet vaagnede til Daad, der hvor før Mørket og Nattekøligheden regerede. Intet Under, at hver en Ting, hver en Detaille i Morgenens Panorama, det være Skorstensrøgen, den knirkende Mælkevogn, det fjerne Hundeglam, de unge Knøse med Kvæget saavel som de funklende Dugdraaber, synes at være uundværlige Detailler i Skabelsen af Morgenens Fred. Hvad skulde ellers have markeret denne? — Hvorledes skulde vi have sanset Morgenens Fred og Velsignelse, hvis ikke netop disse Detailler var blevet lysende? — Hvis Solopgangen ikke netop havde været saa straalende smuk og forgyldende alt i sit himmelske Lys, men derimod havde været formørket af Lyn og Torden, være formørket af Cykloner og Stormcentre eller øsende Regnvejr, hvem tror man saa, der vilde være blevet fyldt med Glæde og Taknemmelighed over Mødet med den ny Dag? — Hvem vilde midt i dette Bulder og Brag have opfattet den Stilhed, der lod os opfatte Nattens Taager og Røgen fra de enlige Skorstene eller de andre nævnte Foreteelser? — Naar Sommermorgen blev saa smuk, som Tilfældet var, skyldtes det jo netop den store og fuldkomne Stilhed eller Ro, den aabenbarede; altsaa en Stilhed, i hvilken selv de spædeste eller sarteste Ting fik Ørenlyd, fik Adkomst til at gøre sig gældende. Mødet mellem Dagens vældige Stjerne eller Lysocean og den roterende Klodes Overflade med dens Have, Dale og Bjerge var saa fint afstemt, at selv de spædeste eller sarteste Ting

i Naturen fik Lov til ubeskadiget at gøre deres særlige Natur gældende helt ind i vor Aand og Tanke. Og det var denne Oplevelse af de spæde eller sarte Tings Manifestation, der gav os Velværet og Glæden i Fornemmelser af Dagens Komme. Tænk, hvis Mødet mellem to Væsener var ligesaa fint afstemt. Tænk, hvis ethvert Jordmenneske overfor ethvert andet Væsen, det møder, former sin Energiudfoldelse saaledes, at dette Væsens fineste og spædeste Nuancer faar Lov til ubeskadiget at vise sin sarte Natur. Tror man saa ikke, man her ligeledes vilde blive Vidne til en hel Verden af Detailler og Ting, som vi umuligt kunde blive Vidne til, hvis vor Bevidsthed var et frembrusende Uvejr af Hidsighed og Hævntørst. Vilde dette Uvejr ikke netop rase saa voldsomt, at de spædeste eller fineste Bevidsthedsnuancer hos den anden Part maatte sønderflænges? — Maa denne anden Part ikke skyndsomst lukke sin Bevidstheds Luger, Vinduer og Døre for at skærme sine intimeste og lønlige Tanker overfor vor frembrusende Bevidstheds Cycloner, Orkaner eller Jordskælv? — Og tror man ikke, at disse Luger, Døre og Vinduer lige saa sikkert bliver slaaet op paa vid Gab der, hvor vi udstraaler al vor rene Hjertevarme, Sympati eller Kærlighed i en saa kultiveret eller stille Form, at den intet kan sønderflænge, intet kan mase eller knuse af Modpartens spædeste intimeste Foreteelser?— Tror man ikke, de mørke Nattetaager i Modpartens mentale Enge af denne vor Hjertevarme vil blive omdannet til et Dugdraabernes Perletæppe og i overdaadig Mangfoldighed bringe Genskinnet af vor Kærlighed til at funkke ud fra hver eneste af Mod-

partens bevidsthedsmæssige Blomster, Blade og Grene? — og der, hvor Dugdraabernes Mangfoldighed genspejler den opadgaaende Sols Lys, forsvinder Natten. Der, hvor vor Næstes Øjne bringes til at funkke Genskinnet af vor Kærlighed ud, begynder Dagen. Kun der alene vaagner det virkelige Liv.

Som vi her har set, blev vor Oplevelse af en Sommermorgen, skønt den kun udgør et enkelt Blad i Guds store Billedbog, dog afslørende for os ikke saa lidt Visdom. Vi fik set, at Mødet mellem de to store Faktorer: Dagen og Natten i sin fuldkomneste Form var Forbilledet for, hvorledes Væsenerne i det daglige Liv bør møde hverandre.

6. Kapitel.

Der, hvor man ikke er tilstrækkeligt lysende for sin Næste, kan Nattens Skygger ikke forsvinde.

Det er rigtigt, at Væsenerne er meget forskellige og i mange Tilfælde saa overordentligt kontrære, at et kærligt Møde imellem saadanne Væsener synes at være en Umulighed, men dette kontrære Forhold kan umuligt være større end det, der er mellem Dagen og Natten. Igennem Oplevelsen af en Sommermorgen har vi set, at disse to Livets største Kontraster kan møde hinanden i en overdaadig liv- og velværegivende Harmoni. Og dog var de Betingelser, paa hvilke denne Harmoni var ba-

seret, ikke anderledes, end at det ligger indenfor Jordmeneskenes Mulighed at kunne opfylde dem. Her er naturligtvis kun Tale om de Væsener, der er saa intellektuelle, at de kan forstaa Sommermorgenens guddommelige Beretning. Der forlanges i Virkeligheden kun, at man skal anvende det samme Princip i Mødet med vor Næste som det, vi forlængst har lært at anvende i saa mange andre fysiske Situationer, nemlig dette: at tilpasse sig efter Situationerne. Naar man skal slaa et Søm i, vender man den spidse Ende af dette mod Træet og den tykke imod Hammeren for derved at undgaa unødvendig Lædering af Træet, og fordi det er meget lettere at faa Sømmet i paa denne Maade. Naar smaa Børn skal begynde at gaa i Skole, sætter man dem ikke i den øverste Klasse, men lader dem begynde i den nederste for derefter trinvis, alt eftersom de bliver dygtiggjorte eller tilpasset dertil, at lade dem fortsætte deres Undervisning i de højere Klasser. Naar man skal skrive med Blyant, vender man dens spidse og ikke dens tykke Ende til, og saaledes maa man i alle Livets Situationer tilpasse sig efter dem. Der, hvor man ikke tilpasser sig efter Situationen, opstaar Disharmoni, Ulykke og Lidelse. Der er man ikke en tilstrækkelig Sol og vil i en tilsvarende Udstrækning ikke kunne faa Nattens Skygger til at forsvinde. Og et Liv fyldt med Nattens Skygger er som en Dag fyldt med Uvejr, Lynnedslag, Orkaner, Oversvømmelser og Jordskælv eller alle de Foreteelser, der forhindrer de levende Væsener i at leve fredeligt og lykkeligt i Solens Straaler eller varmende Lysvæld. Hvad er »Helvede« eller en »ulykkelig Skæbne« andet end en

Tilværelse mere eller mindre borte fra nævnte Lysvæld. Solens Straaler er jo noget mere end det synlige, fysiske, hvide Lys, der opvarmer Jordens Overflade og begrænser Polarnattens Mørke og permanente Isørkener til Klodens yderste Periferi i Syd og Nord. De udgør en levende Strøm, der paa sin Vej frem over Kloden fra Øst til Vest besjæler dens Kontinenter og Have med Bevidsthed, Tanke, Sjæl og Aand. Uden dette Vidunder af lysende og varmende Energi maatte enhver fysisk Tanke staa stille. Thi hvem kan se uden Lys? — Og hvem kan bevæge sig uden Varme? — At vi kan se vore Omgivelsers Farvespil og høre vor Næstes Tale og selv omfavne denne Næste, er jo kun et Arrangement i Lys og Varme, et Kunstværk der markerer vor Identitet som adskilt fra Ild og Kulde eller som — det »Noget«, der oplever og former Materien — og derfor ikke selv kan være eller udgøre Materien. Solen er saaledes vort Livs store Kilde. Fra den faar vi Næring for hele vor aandelige saavel som fysiske Fremtræden. Solbyernes Straalevæld er Blodet i Guds Organisme. Vi hviler alle ved Guddommens Hjerte. Hans Puls er vor Oplevelse af vort evige Liv.

7. Kapitel.

Guddommens Tale igennem en Sommermorgen direkte overført til jordmenneskeligt Sprog.

Som De her har set, er Sollyset saaledes ikke blot og bart materielt Lys, der kun afstedkommer rent fysiske Materievirkninger, men er ogsaa i sin dybeste Natur en mental Udfoldelse, en Manifestation af Aand henvendt til Aand, en Tilkendegivelse af Guddommen overfor det levende Væsen. En Guddom har naturligvis mange Maader at tilkendegive sin Eksistens paa overfor det levende Væsen. Men det er selvfølgelig ikke blot sin Eksistens, Guddommen ønsker at meddele det levende Væsen eller Gudesønnen. Han ønsker selvfølgelig ogsaa Gudesønnen indviet i sin guddommelige Villie, sine Ønsker og Hensigter, hvilket jo fremgaar tydeligt af de mange forskellige Maader, han former sine Tilkendegivelser paa. De har allerede set, hvorledes en Sommermorgen var en Visdomsaabenbaring, en Anskuelsesundervisning i, hvorledes et fuldkomment Møde med Væsener og Ting bør formes. Og omdannet til Jordmenneskenes Sprog udtrykker Guddommen saaledes i Kraft af den beskrevne Sommermorgen følgende: *»Ligesom jeg stilfærdig gaar Natten i Møde og med min Kærligheds lysende Straalevæld omdanner Mørkets Skygger til en sollys Dag og i denne min Aands funklende Klarhed tager alt og alle til mit Hjerte eller overskygger det vaagnende Liv med min evige Fred, indhyller det i en Sommerdags straalende Trylleri og derved bringer det til at juble sin Livs-*

lyst og Glæde imod Skyerne, saaledes skal du ogsaa stilfærdigt gaa Mørket, hvilket vil sige: din Fjendes imod dig udløste kontrære Natur, i Møde. Du maa lade din Aands varmeste Sympati som en Sol stige frem over denne din Næstes mentale Himmel og i Guld og Purpur, Opal og Safir bringe Sommerdagens straalende Fred og Velsignelse ind over hans bevidsthedsmæssige Kontinenter og Have og faa ham til at juble sin Glæde over sit Møde med dig imod Himlen. Kun saaledes kan dette Møde blive Opfyldelsen af den Næstekærlighed, der er »al Lovens Fylde«, og hvorved din Bevidsthedsflamme udelukkende gaar op i min evige Ild og gør dig til eet med min Lue, min Tanke og Bevidsthed. Og saaledes identisk med min Aand skal du være med til at finkle og lyse mit højeste Væsen ind i Solbyer, Verdener, Væsener og Ting og opleve den evige store Sommerdags Trylleri, der er min Verden, mit Aasyn, mit evige Favntag.«

Og paa denne Maade er en straalende Sommermorgen saaledes Guddommens forjættende Røst. Enhver, der kan forme sit Møde med Væsener og Ting saaledes, at Resultatet bliver som en livgivende Sommermorgens Solopgang med et Væld af glædefrembringende Foreteelser eller salighedsudløsende Harmonier, der faar Livet til at være et frembrusende Væld af himmelske Toner overskyggende alt og alle med Fest, opnaar bevidst at blive eet med Faderen og opleve sin Identitet som udødelig Gudesøn. Overalt, hvor han gaar op over Horisonten, bryder Dagen frem, thi der vil Gud forgylde Verden, der vil jublende Toner stige op imod den eviges Trone.

8. Kapitel.

Dagens Kulmination eller Middagstime er ligesom Morgenen en Illustration i Guds Billedbog.

Men vi vil gaa videre i vor Forskning og se paa det næste Blad af den Del af Guds Billedbog, der hedder en »Sommerdag«. Vi er nu færdige med det Væld af guddommeligt Visdom, Guddommen igennem en Sommermorgens særlige Natur lader os tilflyde. Men en Sommermorgen er kun Sommerdagens Begyndelse. Fra denne Begyndelse tiltager nævnte Dags særlige Natur mere og mere, indtil den naar en Kulmination. Det er denne Kulmination, vi kalder »Middag«. Hvad kan Guddommen da fortælle os gennem Sommerdagens Middagstime? —

Ja, i nævnte Dags Middagstime er Indflydelsen fra Dagens Stjerne paa sit højeste. Morgens lange Skygger er forsvundne. I ensom Majestæt bevæger Livets Kilde sig nu frem over en lysende blaa Himmel. Det Arrangement i Guld og Purpur, Opal og Safir, der før smykkede Solens Bane, er borte. Dens Ild er gaet over i en stærk hvidgylden Tone. Men Jorden er blevet en Aabenbaring af Farver, Lys og Liv. Mørket er nu saa langt borte, som det har nogen Mulighed for at kunne være. Hver en Krog, hver en Sprække eller Afgrund, hvor der overhovedet eksisterer direkte Udsigt til den blaa Himmel, ligger nu mere eller mindre oplyst af Solens hvide Lys. Men fremme i den fri Natur udøver Livskilden uhindret sit straalende Værk. Den gør Jord-

overfladen til en værdig Bolig for Gudesønnen. Flo-
der, Aaer og Bække er blevet til forsølvende Striber i et
levende Tæppe af grønne Skove, blomsterfyldte Enge,
bølgende Kornmarker, duftende Haver, hvidgule Strande
ved blaagrønne Oceaner, violette Horisonter, Bjærgtoppe
over Skyerne, evig Sne, altsammen badet i det himmel-
ske Lys. Der sitrer og bæver, vibrerer og bølger en liv-
givende Varme hen igennem Atmosfæren, hen over Men-
nesker, Byer, Templer, Slotte og Hytter. Men Livet er
forstummet. Middagstimen er inde. Mennesker og Dyr
er blevet stille. Gud gaar hen over Jorden.

Overfor denne straalende Udfoldelse af guddommelig
Kunnen maa Mennesker og Dyr give op. Guds Nærhed
blænder dem helt og lammer deres Energi. De tørster
efter Hvile og Skygge. Derfor er alt stille paa den nær-
liggende Gaard. Bonden og hans Folk »sover til Mid-
dag«. I Skyggen af et stort Træ har et Par Køer søgt
Tilflugt for den brændende Sol og ligger nu fredeligt
og gumler. Ved Stranden daser halvtbedøvede shorts-
klædte Mænd og Kvinder under gule, grønne og røde
Parasoller; ogsaa de er i Øjeblikket lammet af den him-
melske Ild. At et lille Firben er kommet frem fra Brin-
ken og nu med hele sin Krop indsuger det varmende
Lys samtidig med, at et Insekt summer i det fjerne, og
en Sommerfulg flagrer fra Blomst til Blomst, forøger i
Virkeligheden kun den store Stilhed eller Andagt, der
præger Dagens Kulmination eller det, der af det jordiske
Menneske opfattes som »Middagstimen«.

Som De her har set, er Dagens Kulmination noget
langt større og mere ophøjet end lige akkurat dette at

være Tidspunktet for en almindelig fysisk Hvilepause. Den er ligesom Morgenstunden en Henvendelse fra Guddommen, i hvilken han udtrykker noget af sin guddommelig Bevidsthed overfor det levende Væsen.

9. Kapitel.

*Guds Illustration af, hvorledes et Menneskes Manddom
maa være Kulminationen af Kærlighed.*

Hvad er det da, Guddommen isærlig Grad gennem Dagens Kulmination ønsker at tildele os af sin altomspændende Visdom? —

Ja, er det ikke et Billede af, hvorledes Væsenets egen Kulmination i Livet bør være? — Viser den kulminerende Middagstime ikke lige akkurat det samme store Lys som det, der markerer Ynglingens Forvandling til Mand? — Hvad er den saakaldte »Manddom« andet end en mental Middagstime. Er det levende Væsens Manddom ikke det samme som dets Kulmination eller Middagstime? — Er dets eget mentale Lys ikke i denne »Stund« fremtrædende i en ensom Majestæt paa en lysende og klar Himmel? — Ved et saadant, modent Væsen endnu ikke, hvad det vil, og hvad det kan? — Hvis ikke, saa er denne Manddom ikke i Kontakt med den ydre Verdens Middagstime.

Saa maa der være mørke Skyer, der forplumrer Lyset fra Væsenets egen Bevidsthedsbane. I Stedet for det

straalende og klare Solskin, der skulde oplyse alle Revner og Sprækker og gøre alle Floder, Aaer og Bække til Sølvstriber i Væsenets mentale Indre og faa dets Bevidsthedskontinenter til at funkle af blændende Intellektualitet, vil der være golde og frosne Tundraer. Ja, maaske selve Polarnattens Vintermørke endog behersker et saadant Væsens bevidsthedsmæssige Kontinenter. Men Kulminationen af Manddom er ikke fuldkommen der, hvor den giver sig Udslag i Kulde og Mørke, hvilket vil sige: i en Fremtræden, hvor Væsenet er fyldt med Irritation, Misundelse, Had og Skinsyge, unaturlige Begær, Laster og Sygdomme. En Manddom, der repræsenterer saadanne Foreteelser, er ligesaa forskellig fra den fuldkomne Manddom, som et Uvejr med Jordskælv, Cykloner og Oversvømmelser er forskellig fra en fuldkommen Sommerdags stille, sollyse Middagstime. Den Stilhed, der her bevirker, at den lille Sommerfugl uhindret kan flage fra Blomst til Blomst, den Fred, der bevirker, at Køerne i Ro og Mag kan ligge og gumle i Træets behagelige Skygge, den Overflod af overjordisk Kraft, der faar de ferierende saavel som de arbejdende Mennesker ved Strand og Gaard til at dase og hvile eller faar de levende Væsener til at være stille, medens det himmelske Lys passerer forbi, mangler totalt i en Manddom, der i sig selv er et Mørke, er et Uvejr, er en Naturkatastrofe. Middagstimen er Dagens »Manddom«, ligesom Manddommen er et Jordlivs »Middagstime«. Analog hermed er Morgenen, Dagens »Fødsel« og »Barndom«, medens Fødsel og Barndom er et Jordlivs »Morgentime« og »Solopgang«. Ved et Jordliv forstaas her den Oplevelses-

periode, der strækker sig fra Vuggen til Graven eller fra Fødsel til Død. Da det levende Væsen ikke kan dø i absolut Forstand, men denne Proces derimod kun udgør dets Overgang til en »aandelig« Oplevelsesform, den samme Oplevelsesform som den, det overgaar til om Aftenen, naar det falder i Søvn, skal det igen »vaagne op« eller overgaa til fysisk Oplevelsesform paa samme Maade, som det om Mørgenen igen vaagner op til den vaagne fysiske Tilværelse. Fra denne Tilværelse skal det igen overgaa til den aandelige Tilværelse og herfra igen vaagne til fysisk Tilværelse og saaledes fortsættende. Analog med de fysiske Dage og Nætter oplever det levende Væsen saaledes en evig fortsættende Række af »kosmiske Dage« og »Nætter«. Et Jordliv er kun en kosmisk »Dag«, ligesom den Periode, i hvilken Væsenet mellem to Jordliv befinder sig i den aandelige Tilværelse, kun er at betragte som dets »kosmiske Nat« i dets evige Tilværelse.

Manddommen er saaledes det levende Væsens »kosmiske Dag«s »Middagstime«. Og ligesom den fysiske Dags Middagstime kun kan kulminere i Skønhed og Harmoni paa en stille, sollys Sommerdag, saaledes kan den »kosmiske Dag«s Middagstime ogsaa kun kulminere i Harmoni og Skønhed paa en »sollys kosmisk Sommerdag«. I en fysisk sollys Sommerdags Middagstime har vi altsaa Forbilledet paa, hvorledes den »kosmiske Dags Middagstime«, hvilket vil sige: Væsenets Manddom, maa være for at være fuldkommen eller i Kontakt med den højeste Oplevelsesform. For at komme i denne Kontakt maa dets Manddom saaledes være straalende

»Sollys«. Men en Manddoms Sollys kan kun være »Høj-intellektualitet«, hvilket igen i manifesteret Form er det samme som »Kærlighed«.

10. Kapitel.

Guddommens Tale igennem en Sommerdags Middagstime direkte overført til jordmenneskeligt Sprog.

Guds Tale til det jordiske Menneske igennem en fuldkommen Sommerdags sollyse Middagstime vil derfor overført til Menneskenes eget Sprog være at udtrykke som følgende:

»Ligesom jeg i en sollys Sommerdags Middagstime gaar hen over Jorden og paa denne min Bane forgylder Kontinenter og Have, kaster mit overjordiske Lys langt ind i Slugter, Kløfter og Afgrunde og med min Aands funklende Straaleglorie, dens Lys og Varme overskygger alt og alle paa det, at de levende Væsener i min Bane ikke skal mærke Vinterens Kulde eller Nattens Mørke, men hvile trygt i mit himmelske Favntag, saaledes skal ogsaa din Aand være et funklende Lysvæld, der overskygger din Næstes Kontinenter og Have og trænger dybt ind i hans mørke Slugter og Afgrunde. Og ligesom jeg i mit funklende Skin bragte mit Hjertes Varme til at sitre, bølge og vibrere hen over Jorden, hen over alle Væsener i Sommerdagens Middagstime, saaledes maa dit Skin ogsaa være en Aabenbaring af inder-

lig Hjertevarme, der kan faa mentale Isregioner til at smelte, skabe Vaarbrud og bringe en sollys Sommer til at sitre, vibrere og bølge hen over din Næstes Bevidsthedsterræner. Kun der, hvor du er disse Terræners funk-lende Middagssol, udgør du min Ild, min Aand, min Kærlighed. Og kun der vil du selv kunne se mit Aasyn i dit eget Billede».

Den fuldkomne Sommerdags Middagstime er saaledes Guddommens højeste fysiske Udtryk for, hvorledes et Væsens Manddom fremtræder, naar den er i sin fuldkomne højeste Udfoldelse. Et Væsen, der befinder sig i sin Manddom, er jo et Væsen, der er naaet igennem Barndommens og Ungdommens Læreaar og nu staar med de herigennem indvundne Erfaringer. Det er disse Erfaringer, der gør Manddommen lysende. Det er disse Erfaringer, der bevirker, at Væsenet i denne Tilstand nu ikke mere er saa modtageligt for ren materiel Undervisning, som det er indstillet paa at lære fra sig. Væsenet er med Manddommens Indtræden i en Alder, hvor det normalt ikke mere behøver sin Faders og Moders Undervisning eller Vejledning, men er selv blevet et Væsen, der har Børn, som skal undervises eller opdrages. Manddommen er saaledes Udtryk for Modenhed. Den er Blomsten i sin fulde Udfoldelse. Denne Udfoldelse er i sin højeste eller fuldkomneste Fremtræden Intelktualitet, hvilket igen vil sige Alkærlighed. Det voksne, modne Væsen maa med denne Kærlighed lyse for Ungdommen og værne Alderdommen. Det maa være det straalende Forbillede, Barnet glæder sig til at vokse frem til at efterligne, og i hvis Nærhed andre er stolte

og glade ved at være. Kun paa denne Maade kan Væsenet blive en Middagssol for sine Omgivelser, og saa længe Menneskeheden ikke forstaar dette, vil den være blottet for virkelig Kultur. Da vil Hadets og Krigens mørke Cykloner og Storme rase hen over dens Færden, og Blodsudgydelser, Invaliditet og Ruinhobe besudle dens Fodspor.

11. Kapitel.

Sommernatten er en Illustration i Guds Billedbog af, hvorledes et Menneskes Livsaften bør forme sig.

Men vi vil gaa videre i vor Forskning af Guds Billedbog. Sommerdagen er endnu ikke forbi. Der er endnu et Blad med en vidunderlig Illustration tilbage for os at beskue, nemlig Dagens Møde med Natten, Lysets Møde med Mørket. Efter at have passeret Middagshøjden vandrer Dagen nu mere og mere forbi os for til sidst at forsvinde bag den vestlige Horisont. Men dette, den varme Sommerdags Møde med Natten, er ogsaa noget af det skønneste og smukkeste, man kan opleve paa det fysiske Plan, ja, er en straalende Pendant til den smukke Morgen og skønne Middagstime, vi allerede har dvælet ved. Den er intet mindre end Guddommens Tilkendegivelse af, hvorledes det levende Væsens egen Livsaften bør forme sig, og hvorledes dets Aands Passage ind i andre Zoner, andre Sfærer, andre Himmelegne

maa være som den svindende Sommersol, hvis Eftermæle i Form af den lyse Sommernats Sceneri er en Koncentration af Fred, Harmoni og Velvære. En skønnere Atmosfære kan Dagens Møde med Natten, Livets Møde med Døden vel ikke overskygges af? —

Hvad er det da, vi bliver Vidne til ude i Sommernatten? — Ja, lad os gaa ud og se og høre.

Tonerne fra en fjern Kirkeklokke melder os, at Dagen er paa Hæld. Livet paa Arbejdspladser, Marker og Enge er forstummet. Fritidens Time er inde. Ungdommen gaar sine Veje. De ældre sidder hist og her foran deres Huse og nyder Aftenens Fred i Minderne om de samme Veje. Imidlertid er Dagens Stjerne naaet ned i Nærheden af Horisontens Rand. De lange Skygger folder sig ud. De er Nattens Pionerer. Frem fra Dalsænkninger, Moser og Engdrag kommer de langsomt frem for at forene sig med hverandre og helt tage Terrænerne i Besiddelse. I deres Fodspor arbejder Mosekonen flittigt. De hvide Taager, der er Kulisser i Elverkongens Sceneri eller andre Skærsommernatsdrømme, maa gøres færdige.

Vi vender Blikket imod Vest. Solen er forsvundet fra vore Breddegrader. Den lyser nu ude over Atlanterhavet, kaster sin Middagsglans over Amerikas Kontinenter og indhyller Beboerne paa Hawaii og Honolulu i sit gyldne Morgenskær. Men det er disse fjerne Egnes straalende Dag, der gør vor Sommernat lysende. Dagens Stjerne har ikke helt forladt os, selv om den er gaaet ned under Horisonten. Fra den anden Side Kloden trænger dens tindrende Lys helt ind i Jordens Skygge og gør den ellers saa mørke Nat til et lysende Eventyr, et Arrange-

ment i Silhouettekoglerier mod et gyldent Bagtæppe, et sælsomt Hviskesceneri mellem Grene, Træer og Buske, en Oplevelse af balsamiske Dufte fra Blomster og Urter, man ikke ser, en Inspiration for to elskendes lønligste Attraa, en Aabenbaring af Guds Nærhed midt i Nattens Mørke. Jo, det himmelske Lys kan ogsaa give Natten eller Mørket Kolorit. Den lyse Sommernat er ikke noget ringe Billede af Guds Almægt og Storhed. Den er intet mindre end Guddommens aabenlyse Erklæring af, hvorledes en Afsked mellem to Væsener maa være for at være i den højeste Kontakt med Fuldkommenheden, hvilket vil sige Intellektualitetens eller Kærlighedens Love. Som Solens Eftermæle forvandler den mørke Nat til et lysende Drømmesynd, til et kærlighedsinspirerende Eventyr, ja, til en Fornemmelse af Paradiset midt i Mørkets Regioner, saaledes maa en bortdragendes Afsked til sine efterladte ogsaa være af en saa lysende Kærlighedsatmosfære, at den gør disse sidste Væseners Bevidsthedsmørke til en lysende Sommernat. Dette gælder ikke mindst, naar det er den store Rejse, der gaar over i det hinsidige, hvor vor Aand skal funkke i andre Egne, i andre Sfærer og Zoner, medens vor vinterkolde Natside i Form af et Lig, en Samling døde Organer, et Par brustne Øjne ellers kun er det eneste, der vender ud mod vore Venner paa det fysiske Plan.

12. Kapitel.

*Guddommens Tale igennem den lyse Sommernatts
sælsomme Trylleri direkte overført til jordmenneskeligt
Sprog.*

I den Skærsommernattens Drømmeverden, som Dagens Stjerne med sit himmelske Lys fra den anden Side Kloden fremtryller af Nattens Mørke paa vore Breddegrader, møder vi saaledes ogsaa den evige Røst fra oven. I Form af den lyse Sommernat, dette Eventyrland, der er koloreret med Kærtegn, og hvis Atmosfære er uskyldig Elskovs Sammensmeltning af Sjæle i hinandens lønligste Attraa, sender den almægtige Guddom sin blide Godnathilsen.

Ud fra den gyldne Aftenhimmel bag Silhouettekuglerierne, hen igennem Sommernattens Hviskescenerier berusende og opladende alt paa sin Vej med Salighed, vibrerer den guddommelige Aabenbaring følgende op-højede Hilsen til det jordiske Menneske:

»Ligesom jeg i Form af Sommerdagens Sol ved Aften maa forlade dine Egne og Sfærer for at skabe en lysende Dag over andre Kontinenter og Have, over andre Væsener og Ting, saaledes maa ogsaa du vandre bort fra din nutidige Livszone, Slægt og Venner for at kaste dit Lys over andre Sfærer, Væsener og Ting, og ligesom jeg med mit himmelske Lys forgyldte min Bortgang fra dig med en saa overjordisk Glans, at vor Afsked med hinanden ikke blev en Sorgens Time, men en paradisisk Stund, der forvandlede Nattens Skygger til et lysende

Drømmeland, dekoreret med Kærlighedens skønneste Kærtegn og derved gjorde mit Fravær i Form af Sommernattens Scenerier mod den gyldne Himmel til en aabenlys Dokumentation af min Nærhed hos dig midt i selve dets Kulmination, saaledes maa ogsaa du gøre din Bortgang og dit Fravær lysende. Du maa lade din Væremaade være et saa fremtrædende Kærlighedens Sol-skin, at det ikke kan undgaa at forgylde enhver Afsked med din Næste saavel som din Bortgang til hinsidige Zoner, paa det, at Fraværets mørke Nat kan blive forherliget i dit Lys. Din Kærligheds Solskin maa være saa stærkt lysende, at det hinsidige kan gøre Fraværet til den gyldne Himmel, paa hvilken dine efterlevendes Min-der om dig maa blive til det inspirerende Silhouette-kogleri af levende Kærtegn, det Salighedens Drømmerige, som jeg har aabenbaret for dig i den lyse Sommernats Scenerier. Derved vil ogsaa du midt i Adskillelsens Højdepunkt dokumentere din Nærhed og saaledes udgøre mit udtrykte Billede, aabenbarende mit Aasyn der, hvor dine jordiske Rester, dit Lig, dine døde Organer og brystne Øjne ellers kun vilde have betydet Savnets, Sorgens og Haabløshedens mørke Nat for dine Venner. Og saaledes forenet med mig vil din Passage fremover nu være en Vej hen over Lykkens højeste Tinder. Dybt under os ligger Tiden og Rummet, men vi, du og jeg, er Evigheden, Uendeligheden og Almagten».

En saa stor guddommelig Tale, en saa vældig kulminerende Faderkærlighed, en saa dybtgaaende Forjættelse for det jordiske Menneske har den almægtige Guddom nedlagt i den lyse Sommernats sælsomme Trylleri. Al-

drig har en Drøm, et Eventyr, en Beretning eller Tale vel haft et større eller mere guddommeligt Indhold? — Fra sit fjerne Opholdssted paa den anden Side Kloden kaster Dagens Stjerne sit himmelske Lys ind i vore Breddegraders mørke Nathimmel og gør den til Baggrund for en Guddoms Henvendelse til sin egen Søn, en Henvendelse, der ikke alene udtrykker en kulminerende Faderkærlighed, men ogsaa i allerhøjeste Grad blev en guddommelig Visdomsmanifestation, ja, blev en hellig Indvielse af Gudesønnen i den altoverskyggende Herlighed, som den guddommelige Fader havde i Beredskab for sin højt elskede Søn.

13. Kapitel.

*Hvorledes Guddommen igennem sin Billedbog indvier
det levende Væsen, gør det til eet med sig selv,
Evigheden, Uendeligheden og Almagten.*

Vor Tur ud i Sommernattens Drømmerige blev saaledes et helligt Møde med en Fader, der i Form af Solen maatte lyse og funkle Dagens straalende Klarhed hen over andre Egne, Sfærer og Væsener end dem, der fremtræder der, hvor vi har hjemme. Men ikke desto mindre ser vi, at det almægtige himmelske Væsen trods dette sit Fravær fra vore Breddegrader alligevel lader disse blive Skuepladsen for sin kærlige Nærhed. Tænk, naar det jordiske Menneske naar dertil, at det kan gøre

det samme. Tænk, naar det er opladet med en saadan Næstekærlighed, at den kan danne en lysende Skærsommernatsdrøm, hvis Kolorit er Kærtegn, hvis Stemning er Salighed, og hvis Struktur er Visdom for de Væsener, der skal sidde ved dets Dødsleje eller begrave dets Lig. Tænk, at kunne gøre sit eget Gravsted eller Eftermæle til en saa altoverskyggende lysende Sfære i vore efterladtes Sorg og Nedtrykthed over vort fysiske Fravær, at dette mentale Mørke bliver til en gylden Aftenhimmel, hvorpaa Minderne som Silhouetkoglerier bliver til en lysende Sommernats Panorama af Kærtegn, hvormed vi kan beruse og oplade vore Venner paa det fysiske Plan og dermed omkring dem skabe den Salighedens Atmosfære, der udelukkende kun kan være Kontrasten til Savnets og Sorgens mørkeste Nat. Tænk, hvilket guddommeligt Billede af Guddommen vi da repræsenterer.

Men det var ikke alene Inspirationen til Opfyldelsen af den guddommelige Kærlighedsmanifestation, Guddommen aabenbarede for os i den lyse Sommernat. Paa underskøn Maade blev vi ogsaa meddelt Forjættelsen om den store betagende Oplevelse, det er at blive eet med Guddommen, hvilken Oplevelse jo er Kærlighedens Resultat. Ved at elske sin Næste saa højt eller med et saa stort Overskud af Kærlighed, at den overskygger ham med Salighed, saavel i hans Fravær som i hans Samvær med os, hvilket ogsaa vil sige: saavel i hans Antipati som i hans Sympati for os, bliver vort Væsen ligesom Solens Skin, der lyser over alle levende Væsener uafhængigt af deres mentale Struktur og uafhængigt

af deres Organismes eller Legemes Udseende. Der bliver Solskin i vor Færden. Den sorte detailleløse Nat forsvinder fra vor Vej. Der, hvor vi med vor Højintellektualitet ikke er i Færd med at skabe en Sommermorgens blide, gyldne Ophævelse af Nattens Mørke for vor Næste, eller med vort Lysvælds Kulmination skaber en Sommerdags blændende Middagstime hen over hans mentale Kontinenter, der forgylder vi med vor Kærlighed selve Mørket i hans Bevidsthedssfære og gør hans mentale Nat til en lysende Skærsommernatsdrøm, en Trylleverden koloreret med Kærtegn, en Sfære mættet af Salighed. Jo, der er vi den store Lyskilde midt i Natten. Men der, hvor vi er den store Lyskilde midt om Natten, er vi eet med Guddommen. Der, hvor vi saaledes eet med Gudommen gaar hen over Nattens Kontinenter, opstaar Saligheden. Vi er blevet Dagens og Nattens Herre. Vi er højt hævet over Tiden og Rummet. Vort Aasyn er Evigheden, Uendeligheden og Almagten.

I N D H O L D

1. Kapitel.	Verdensaltet er Guddommens Bevidsthed og Organisme	5
2. Kapitel.	Vort Liv eller Tilværelse er en uafbrudt Korrespondance med Guddommen	7
3. Kapitel.	Forstaaelsen af Guddommens Tale til det enkelte Væsen er et Spørgsmaal om Udvikling	10
4. Kapitel.	Sommermorgen som en Illustration i Guds Billedbog	11
5. Kapitel.	Guds Illustration af, hvorledes vi bør møde vor Næste	13
6. Kapitel.	Der, hvor man ikke er tilstrækkeligt lysende for sin Næste, kan Nattens Skygger ikke forsvinde	18
7. Kapitel.	Guddommens Tale igennem en Sommermorgen direkte overført til jordmenneskeligt Sprog	21
8. Kapitel.	Dagens Kulmination eller Middagstimen er ligesom Morgenens en Illustration i Guds Billedbog	23
9. Kapitel.	Guds Illustration af, hvorledes et Menneskes Manddom maa være Kulminationen af Kærlighed	25
10. Kapitel.	Guddommens Tale igennem en Sommerdags Middagstime direkte overført til jordmenneskeligt Sprog	28
11. Kapitel.	Sommermorgen er en Illustration i Guds Billedbog af, hvorledes et Menneskes Livsaften bør forme sig	30
12. Kapitel.	Guddommens Tale igennem den lyse Sommernats sælsomme Trylleri direkte overført til jordmenneskeligt Sprog	33
13. Kapitel.	Hvorledes Guddommen igennem sin Billedbog indvier det levende Væsen, gør det til eet med sig selv, Evigheden, Uendeligheden og Almagten	35